

EEN OVERSTROOMING.

Een vertelling

DOOR

A. H A R R E W I J N.

I. MOEDER EN ZOON.

Ting—ting—ting . . . . . bom.

„De burgemeester doet weten, dat de ingezetenen verplicht zijn vóór vijf uur de vloedplanken uit te zetten,” Ting—ting—ting . . . . . bom—bom.

Voort stapte „Kees”, de omroeper in het kleine stadje Breehille, dat aan den mond van een onzer groote rivieren ligt; in de eene hand den klopper, in de andere het blinkend koperen klinkbord, om aan het einde der straat denzelfden „roep” op denzelfden deun uit te galmen.

Nauwelijks klonk het heldere gerinkel, of uit alle deuren kwamen vrouwen kijken. Die 't minst nieuwsgierig was bleef binnen, en bepaalde zich er toe het bovendeel der deur open te duwen en met de armen op de onderste helft geleund met voorovergebogen hoofd te luisteren naar wat de omroeper mee te deelen had. De nieuwsgierigsten wierpen snel de muilen uit, trokken een paar klompen aan, duwden de deur open en haastten zich naar de plaats waar „nieuws” te hooren viel.

„De *Burgemeester* doet te weten, dat de ingezetenen *verplicht* zijn — vóór *vijf uur* — de vloe-oe-oedplanken uit te zetten!” Zoo had hij weer geroepen, met een paar harde stooten op „*Bur*” en „*ver*” en „*vijf uur*”, want dat moesten de menschen goed weten. En dan had hij even gerust, eer hij aan de „vijf uur” kwam, en daarna had hij ook even adem gehaald, want toen kwam het gewichtigste, — en met een langgerekte „oe” zong Kees „de vloed” er uit, om haastig en kort te eindigen, alsof „*plankenuittezetten*” één woord was. — Twee bommen op het bord volgden en iedereen wist dat het *uit* was.

„Heb ik 't je van ochtend niet gezegd, Jans?” zegt vrouw Molm tot haar buurvrouw; „ja mijn lieve mensch! Als ik 's nachts droom van bloemen, dan hoor je op den dag altoos van nattigheid; 't is dan regen of sneeuw; of ze morsen water op mijn straatje, of je gooit de melkkan om, afijn, 't een of 't ander. En nou, ziedaar, daar heb je 't, springvloed met ijsgang! — Piet, Piet! . . . Pie-ie-ie-t! . . . Waar is die deugniet nou alweer. O, gelukkig, dat je daar komt! Haal dadelijk een emmer klei aan de haven. Je weet wel, op de stadswerf naast Hein de Lapper, daar kan je 't krijgen . . . voor de vloedplanken, mot je maar zeggen.”

Piet pakt vlug den emmer en loopt, zoo hard hij loopen kan, den zwaren, houten emmer in de oogjes van het hengsel op en neer hutsend, naar de